

„кръсте боже, помагай!“ азъ, буки, въди, глаголъ, добро . . . азъ повтарямъ. — Стига толкова, научи това, че сетиѣ пакъ. Повтори пакъ? — Повтарямъ . . . — Така. Учителѣтъ ме обърна къмъ дѣцата и ми посочи да седна на самия край на дъската, върху която бѣха насѣдали другитѣ дѣца. Нѣщо каза на баща ми и той излѣзи и си отиде. Азъ седнахъ, силно стискамъ за дрѣжката дадената ми дъска, но ми се искаше по-първо да видя, има ли познати

Килийно училище.

момчета въ стаята. Съгледахъ прѣзъ двама души едно стринкино момче. Това ме успокои. Сетиѣ видѣхъ, че има и други познати селенчета, съ които съмъ игралъ по полето. Почнахъ да разглеждамъ стаята. Тя бѣ тѣсна, полутѣмна продълговата, четвъртита стая съ подъ, посланъ съ тухли; таванъ, подшитъ съ дъски, и стѣни, измазани съ хума. Покрай стѣнитѣ на пода имаше сложена върху камъни дълга дъска за сѣдане на ученицитѣ. Нѣмаше нито столове, нито чинове, нито маса за учителя, нито табла за писане.